

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2016 r.
sprawy **R. K.**,
skazanego za popełnienie przestępstw z art. 310 § 1 k.k. i innych,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 2 lipca 2015 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w S.,
z dnia 6 marca 2015 r.

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego R. K. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

R. K., wyrokiem Sądu Okręgowego w S. dnia 6 marca 2015 r. został uznany za winnego popełnienia 5 przestępstw:

1. z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 310 § 1 i 2 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., za które wymierzono mu karę 5 lat pozbawienia wolności;
2. z art. 230 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;
3. z art. 270 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

4. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

5. z art. 230 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności.

Sąd orzekł również wobec oskarżonego: na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. karę łączną 5 lat pozbawienia wolności, na podstawie art. 46 § 1 k.k. obowiązek naprawienia szkody w wysokości 700 000 zł oraz orzekł co do dowodów rzeczowych i obciążył oskarżonego kosztami sądowym.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, który zaskarżając wyrok w całości i zarzucając w sześciu punktach obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 k.p.k. wniósł o jego zmianę i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny, wyrokiem z dnia 2 lipca 2015 r., 15 utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Od wyroku Sądu odwoławczego, kasację na korzyść skazanego wniósł obrońca i zarzucając:

I. rażące naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierzetelne odniesienie się do sformułowanego w apelacji zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i popadnięcie w dowolność tej oceny, przejawiającą się w sprzeczności ustaleń faktycznych z treścią przeprowadzonych w sprawie dowodów przez przyjęcie, iż R. K. usiłował podrobić weksle wystawione rzekomo przez A. B. na kwoty 500.000 zł i 3.000.000 zł, pomimo że skazany usiłował jedynie podrobić indosy weksli, a więc zapisy dotyczące przeniesienia praw z weksla, a nie elementy weksla, od których istnienia ustawa z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe uzależnia istnienie weksla, a tym samym czyn oskarżonego nie może być zakwalifikowany z art. 310 § 1 i 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (dalej zwanej k.k.);

II. rażące naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierzetelne odniesienie się do sformułowanego w apelacji zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k.

poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i popadnięcie w dowolność tej oceny, przejawiającą się w sprzeczności ustaleń faktycznych z treścią przeprowadzonych w sprawie dowodów przez przyjęcie, iż R. K. powołując się na wpływy w Urzędzie Miejskim w S. podjął się pośrednictwa i pozytywnego rozpatrzenia pisma z dnia 08.02.2008 r., podrobił pismo z dnia 29 lutego 2008 r. Urzędu Miasta [...] oraz że powoływał się na wpływy w Agencji Nieruchomości Rolnych Oddział w S. w zamian za korzyść majątkową i osobistą podjął się pośrednictwa w załatwieniu sprawy polegającej na przyspieszeniu wydania decyzji w przedmiocie zrzeczenia się przez Agencję prawa pierwokupu nieruchomości, pomimo że ustalenia takie nie znajdują potwierdzenia w zebranych materiale dowodowym;

III. rażące naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierzetelne odniesienie się do sformułowanego w apelacji zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i popadnięcie w dowolność tej oceny, przejawiającą się w sprzeczności ustaleń faktycznych z treścią przeprowadzonych w sprawie dowodów przez przyjęcie, iż oskarżony namawiał w dniach 17 i 18 sierpnia 2009 r. W. F. do złożenia fałszywych zeznań, pomimo że ustalenie takie nie znajduje potwierdzenia w zebranych materiale dowodowym”

wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Apelacyjnej wniósł o oddalenie kasacji obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego R. K. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k. i jako taka została oddalona.

Nie można bowiem podzielić stanowiska skarżącego, że Sąd odwoławczy w uzasadnieniu swojego wyroku w sposób nierzetelny odniósł się do zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, dopuszczając się w ten sposób naruszenie przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Skarżący na podstawie tych przepisów podniósł trzy zarzuty naruszenia przepisów postępowania karnego, tj.

art. 7 k.p.k., co miało sprowadzać się do przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów i popadnięcia w dowolność tej oceny, przejawiającej się w sprzeczności ustaleń faktycznych z treścią przeprowadzonych w sprawie dowodów. Zarzuty te są całkowicie chybione, gdyż Sąd odwoławczy dzieląc ocenę dowodów i ustalenia będące udziałem Sądu I instancji, nie tylko ograniczył się, do czego był uprawniony, do wskazania, że dokonane w tej sprawie ustalenia oparte są nie tyle na wyjaśnieniach oskarżonego, co zeznaniach świadków ocenionych z punktu widzenia ich wiarygodności w granicach określonych w art. 7 k.p.k., ale także w sposób bardzo wyczerpujący ustosunkował się do wszystkich podniesionych w apelacji zarzutów. Sądy obu instancji wzięły pod uwagę wszystkie przeprowadzone dowody, a po dokonaniu ich prawidłowej oceny, Sąd Okręgowy dokonał właśnie ustaleń odmiennych od tych, które wynikały z wyjaśnień oskarżonego.

W odniesieniu do pierwszego zarzutu podniesionego w kasacji obrońcy, tj. przyjęcia przez Sąd, iż R.K. usiłował podrobić dwa weksle, podczas gdy skazany usiłował podrobić ich indosy, stwierdzić należy, że Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu swojego orzeczenia w sposób bardzo obszerny odniósł się do tej sprawy wyjaśniając, dlaczego przyjęcie przez Sąd I instancji, iż takie zachowanie R. K. stanowi przestępstwo z art. 310 § 1 k.k. jest prawidłowe. Do takiego wniosku doszedł po szczegółowej analizie prawnej obowiązującego przepisu art. 310 § 1 k.k. oraz istotnych w sprawie przepisów Prawa wekslowego, głównie art. 7 i art. 1 pkt 8, czy też art. 921 k.c. zawierającego definicję indosu. Skoro przedmiotowe indosy umieszczane zostały na odwrocie weksla, a indos jest podstawową formą przenoszenia praw z weksla, co oddaje istotę tego papieru wartościowego, to nie sposób przyjąć, by fałszowanie tego elementu nie stanowiło podrobienia weksla. Podrobienie podpisu osoby przenoszącej indos tworzy bowiem fałszywy obraz zobowiązania wekslowego.

W odniesieniu do pozostałych zarzutów i ustalenia przez Sądy, że R. K. powoływał się na wpływy w Urzędzie Miasta i Agencji Nieruchomości Rolnych oraz wykazania, że R. K. namawiał do składania fałszywych zeznań, stwierdzić należy, że mają one jedynie charakter polemiczny. Analiza uzasadnienia Sądu Apelacyjnego, w którym odniesiono się szczegółowo do zeznań wymienionych przez skarżącego w kasacji świadków A. S. i W. F., daje bowiem podstawy do

uznania, że zostało ono sporządzone stosownie do wymagań przewidzianych w art. 457 § 3 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, wobec nie stwierdzenia naruszenia przepisów prawa wskazanych w kasacji, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia, obciążając skazanego R. K. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 636 § 1 k.p.k.

kc